

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V KADENCJA**

Warszawa, dnia 27 sierpnia 2004 r.

Druk nr 780

**Pan
Longin PASTUSIAK
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

Na podstawie art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu wnoszę projekt uchwały w sprawie wycofania Polskich Sił Zbrojnych z Iraku.

W załączeniu przekazuję projekt uchwały.

/-/ Sławomir Izdebski

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
z dnia.....2004 r.

w sprawie wycofania Polskich Sił Zbrojnych z Iraku

Art. 1

Senat Rzeczypospolitej Polskiej potępia postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 2003 roku o użyciu Polskiego Kontyngentu Wojskowego w składzie Wielonarodowych Połączonych Sił Operacyjnych koalicji międzynarodowej w Królestwie Arabii Saudyjskiej, Królestwie Bahrajnu, Jordzańskim Królestwie Haszymidzkim, Państwie Katar, Państwie Kuwejt i Republice Iraku oraz w Zatoce Perskiej, na Morzu Czerwonym i Oceanie Indyjskim, jako sprzeczne z prawem polskim, zawartymi przez Rzeczpospolitą Polską umowami i traktatami międzynarodowymi oraz prawem międzynarodowym.

Art. 2

Senat Rzeczypospolitej Polskiej stwierdza bezzasadność argumentacji o posiadaniu przez Irak broni masowego rażenia, jako głównego celu agresji na to państwo.

Art. 4

Senat Rzeczypospolitej Polskiej bierze pod uwagę negatywne nastawienie sił oporu Narodu Irackiego w kwestii dalszego pozostawania Polskich Sił Zbrojnych na terenie Iraku, uznając tym samym prawo do samostanowienia i demokratycznej woli wyłonienia systemu władzy, zgodnych z własną tradycją i kulturą narodową.

Art. 5

Senat Rzeczypospolitej Polskiej żąda natychmiastowego wykonania Rezolucji nr 1546 Rady Bezpieczeństwa ONZ, która postanowiła z dniem 30 czerwca 2004 r. zakończyć okupację Iraku, i w związku z nią wycofania, w możliwie jak najszybszym terminie, Polskich Sił Zbrojnych z terytorium Iraku i powrotu ich do Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6

Senat Rzeczypospolitej Polskiej obarcza Prezydenta RP odpowiedzialnością za współudział i prowadzenie wojny napastniczej oraz nieumyślne przyczynienie się do śmierci żołnierzy z Polskiego Kontyngentu Wojskowego w składzie Wielonarodowych Połączonych Sił Operacyjnych i osób cywilnych oraz narażenie pozostałych żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych i osób cywilnych, znajdujących się na terenie Iraku na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 117, art. 155 i art. 160 § 3 ustawy Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 r.

UZASADNIENIE

Nocą, 17 marca 2003 r. zapadła haniebna i brzemienna w skutkach dla przyszłości Polski i Narodu Polskiego, decyzja o wysłaniu wojsk polskich do Iraku. Prezydent RP Aleksander Kwaśniewski dokonał tego nie bacząc na fakt, że ponad 75% Polaków opowiada się za pokojowym i zgodnym z cywilizacyjnymi zasadami etyki i moralności rozwiązaniem kwestii irackiej.

Decyzja o wysłaniu wojsk polskich bez mandatu ONZ usytuowała Polskę w gronie napastników w rozumieniu art. 2 pkt. 2 i 5 oraz art. 3 Konwencji o określeniu napaści, podpisanej w Londynie dnia 3 lipca 1933 r.

Bezwarunkowe i bezmyślne poparcie najazdu na Irak naraża obywateli Rzeczypospolitej na utratę zdrowia i życia, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa kraju, a państwo polskie stawia w szeregu tych popleczników, dla których jedyną wartością jest jak najszybsze zaspokojenie swoich nie zawsze uzasadnionych żądań metodą siłowych rozwiązań.

Wielokrotne deklaracje Aleksandra Kwaśniewskiego o ważnej roli, jaką odegrał Ojciec Święty w obecnej historii naszego narodu, poprzez wydanie tego haniebnego postanowienia, ukazały, jak bardzo Prezydent potrafi manipulować faktami, przytaczając wygodne dla siebie argumenty oraz ignorując niepomysłne dla siebie uwagi. Postanowienie o użyciu Polskich Sił Zbrojnych w powyższym świetle postawiło nasz kraj w dwuznacznej sytuacji moralnej.

Prezydent Aleksander Kwaśniewski odrzucił również propozycję Przewodniczącego Samoobrony RP Pana Andrzeja Leppera, który proponował pokojowe rozwiązanie konfliktu w swoim liście oraz w projekcie rezolucji w sprawie wezwania Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej do oficjalnego przedłożenia Organizacji Narodów Zjednoczonych pokojowej inicjatywy Andrzeja Leppera, dotyczącej wprowadzenia Międzynarodowych Sił Pokojowych ONZ do Iraku, zawartą w druku nr 1314.

Wydając postanowienie w dniu 17 marca 2003 roku o użyciu Polskich Sił Zbrojnych poza granicami Polski Prezydent Aleksander Kwaśniewski powołał się na art. 117 Konstytucji i art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa.

Użyta argumentacja jest ze wszech miar błędna. Postanowienia Art. 117 Konstytucji mówią o możliwości użycia sił zbrojnych poza granicami Rzeczypospolitej wyłącznie w przypadku istnienia stosownej umowy międzynarodowej lub ustawy. Art. 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa zakłada istnienie odrębnego sojuszu i w efekcie państw sojusznicznych.

Argumentacja użyta przez Prezydenta w postanowieniu z dnia 17 marca 2003 r. jest niezgodna z prawem polskim oraz z zawartymi umowami międzynarodowymi. Nie istnieje bowiem żadna w sensie prawnym "koalicja międzynarodowa", o jakiej wspomina "Postanowienie Prezydenta RP", ani umowa sojusznicza sankcjonująca działanie Polski przeciwko Republice Iraku. Przywołanie w Postanowieniu Prezydenta RP "koalicji międzynarodowej" sugeruje zawarcie jakiegoś paktu, tudzież sojuszu, o którym nie został poinformowany Sejm i w dodatku, na którego ratyfikację Sejm nie wyraził zgody.

Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana do przestrzegania klauzul o użyciu sił zbrojnych w traktatach międzynarodowych, jakie stanowią Karta ONZ i Traktat NATO. Postanowienie Prezydenta RP wyraźnie łamie zawarte tam postanowienia.

Art. 5 Traktatu NATO dotyczy obowiązku udzielenia pomocy w przypadkach zbrojnej napaści na jedną lub więcej stron tego Traktatu w Europie, lub Ameryce Północnej, w celu przywrócenia i utrzymania bezpieczeństwa obszaru północnoatlantyckiego. W przypadku wojny z Irakiem żadna z tych przesłanek nie obowiązuje, gdyż działanie Stanów Zjednoczonych oraz Wielkiej Brytanii i Polski jest co prawda działaniem członków NATO, ale nie mającym usankcjonowania prawnego ze strony samej organizacji Paktu Północnoatlantyckiego, zwłaszcza, że nie jest to działanie obronne lecz agresywne.

Art. 2 Karty ONZ wprowadził całkowity zakaz użycia siły w stosunkach międzynarodowych z wyjątkiem prawa do samoobrony lub z upoważnienia Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Rezolucja 1441, chociaż zawierała ostrzeżenie dla Iraku przed odmową współpracy z ONZ, nie zawierała konkretnych uregulowań prawnych, dotyczących określenia pochodzenia wojsk interwencyjnych, ich liczebności, celów działania, czasu rozpoczęcia i zakończenia operacji, składu jednostek mających działać z mandatu ONZ. Rezolucja ta też nie zawierała także wyraźnego upoważnienia, co do użycia siły przeciwko Irakowi, jak to miało miejsce w przypadku rezolucji 678 Rady Bezpieczeństwa, dotyczącej zezwolenia do użycia siły przez koalicję antyiracką w celu usunięcia wojsk irackich z Kuwejtu w 1991 r.

Powoływanie się na chęć wyegzekwowania realizacji od Republiki Iraku rezolucji 1441 metodą siłową było niczym więcej, jak tylko nadużyciem ze strony Prezydenta RP.

Jako jeden z głównych powodów wszczęcia działań wojennych przeciwko Republice Iraku było podejrzenie posiadania przez Irak broni masowego rażenia. Mimo wielokrotnych prób udowodnienia tej tezy i przedstawiania rzekomych dowodów ją popierających, nie znaleziono jak dotąd, mimo półtorarocznej obecności sił okupacyjnych w Iraku, żadnych arsenałów tej broni.

Atak na Irak spowodował tylko destabilizację stosunków w tym rejonie świata oraz doprowadził do wybuchów coraz to nowszych rebelii, wzniesionych przez miejscowe siły oporu, przeciwko brutalnym działaniom sił okupacyjnych, w wyniku których śmierć

poniosły setki irackiej ludności cywilnej (zwłaszcza kobiety i dzieci). Doprowadził także do eskalacji ataków terrorystycznych na świecie, w wyniku których śmierć zaczęli ponosić obywatele państw zaangażowanych w ten konflikt. Coraz więcej Irakijczyków wyraża wolę przeprowadzenia demokratycznych wyborów, które pozwoliłyby zakończyć uciążliwy stan okupacyjny, a tym samym przywrócić spokój i bezpieczeństwo w ich kraju.

Ponadto ostatnia Rezolucja 1546 Rady Bezpieczeństwa ONZ uznaje zakończenie okupacji Iraku z dniem 30 czerwca 2004 r. W związku z powyższym bezzasadnym jest pozostawanie Polskich Sił Zbrojnych na terytorium Iraku i staje się koniecznym ich wycofanie w możliwie jak najszybszym terminie z tego terytorium i powrót do Rzeczypospolitej Polskiej.

Decyzja Prezydenta RP wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 117 ustawy Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 r., który sankcjonuje prowadzenie (a także współudział) wojny napastniczej, a także wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 155 i art. 160 § 3 ustawy Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 r., które sankcjonują nieumyślne spowodowanie utraty życia oraz nieumyślne przyczynienie się do bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia.

W świetle powyższego decyzja Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego jest sprzeczna z prawem polskim oraz nie wynika z żadnych zobowiązań sojuszniczych, na które w swoim postanowieniu powołał się Prezydent. Ponadto ukazuje, że w obecnej ciężkiej sytuacji społeczno-ekonomicznej Prezydent ignoruje społeczeństwo polskie i wskazuje, że bardziej interesuje go wątpliwy sukces wojenny, aniżeli bieżąca sytuacja kraju. Pozostawienie zaś Polskich Sił Zbrojnych na tym terenie przyczyniać się będzie w znaczącej mierze do kolejnych ataków na polskich żołnierzy.

W związku z powyższą argumentacją domagamy się wycofania Polskich Sił Zbrojnych z terenu Iraku w możliwie jak najszybszym terminie.

T ł o c z o n o z p o l e c e n i a M a r s z a ł k a S e n a t u
